

NIENASYTNY (1) ai

I pl f nienasytnémi.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. nasytny.

Którego nie można nasycić, zaspokoić jego pożądania; chciwy; przen: Siebie y páná swego/ dźiateczki á malé Chcesz podać w rządy/ przykréy mácochy/ zuchwálé? Która wdzięczné potomstwo á nie náfytnémi/ Męczyć będzie rękómá swoimi chciwémi GosłCast 28.

Cf NIENASYTY

AŽ